

odpočije. Ali ravno danes pride lovčev Stepanček s svojo nesrečno puško; ugleda za grmom pastirjevo torbo, ki je bila od telečje kože in kosmata, ter mislè si, da je to lisičje krzno, izsiplje na ubozega človeka iz puške močni náboj, ki ga je bil pripravil za lisico. Nihče nij niti slutil, da bi bil Stepanček obstrelil vaškega pastirja. Ravno tako po tihem se je priplazil zopet domóv, kakor je bil otišel iz doma; nihče ga nij bil zapazil. Ali od ónega trenutka bilo mu je prestatí veliko skrbí in straha.

Zvečer pridejo oče domóv, ter pripovedujejo, da se je danes zjutraj velika nesreča zgodila v gozdu; starega pastirja iz bližnje vasi je nekdo obstrelil, da ubogi človek zdaj strašne bolečine trpi. Težko, da bi ostal pri življenji. „Sam Bog ga védi, kdo bi bil ta ubijalec,“ rečejo oče in se zamislijo. „Brž ko ne je bil to kak zverinski tat, ki nam divjačino krade po gozdih!“ Ko oče tako govoré, vderó se Stepančku debele solzé po licih; s sklenjenima rokama pade na koleni pred očeta, ter jih jokajóč prosi: „oh, oče! odpustite mi, odpustite mi, vse, vse vam povem!“ Oče in mati obledita od velicega strahú! Ko Stepanček prestane jokati, izpové vse natanko, kako je bilo z nesrečnim človekom. Oče so svojega sina ostro kaznovali in poslali po zdravnika, da bi pomagal obstreljenemu pastirju.

Pastir zopet srečno ozdravi. Stepanček ga je rad in večkrat obiskaval in prosil odpuščenja, obetajoč, da nikoli več ne bode šel s puško v gozd. In res; — še le ko je dorastel, dal se je pregovoriti, da je šel zopet na lov.

Dobri otroci v cerkvi.

Dobri otroci radi hodijo v cerkev in se lepo védejo v njej. V cerkvi so tihi in mirni; pazijo na besedo božjo in na vse, kar se v cerkvi bere ali poje.

Dobri otroci v cerkvi molijo za svoje zdravje in za zdravje svojih staršev ter prosijo Boga, da bi odvrnil vsako nesrečo od njih.

Ravno tako molijo tudi za svoje učitelje, sórodnike in za vse ljudi. V gorečej molitvi obljubujejo Bogu, da hočejo vedno živeti tako, kakor je njemu všeč in dopadljivo.

A tudi zunaj cerkve se dobri otroci večkrat spominjajo na svojega dobrega nebeškega očeta, ter se varujejo storiti kaj tacega, kar bi ne bilo Bogu všeč.

Zato pa Bog ljubi take otroke in njihove starše, blagoslavlja je in jim daje obilo sreče. Od takih otrok pa, ki se Boga nikoli ne spominjajo, odvráča Bog svoje lice.

I. T.

Otroci, kako vam treba, da ljubite mater.

Zorkina mati so zboleli in so ležali bolni v postelji. Vsi otroci so bili zeló žalostni in so stali neprestano okoli njene postelje, proseč ljubega Boga za njeno zdravje. Zorkica se niti ne gane od materine postelje.

Necega dne ugleda steklenico z zdravilom ter vpraša: „kaj je to, ljuba mati?“ Mati jej rečejo: „to je grenko, zeló grenko zdravilo, ki mi ga treba piti, ako hočem da zopet ozdravim.“ — „Dajte ga meni, ljuba mati, da ga jaz izpijem za vas,“ reče Zorkica.

Mati se zeló razveselé nad svojim dobrim otrokom, vidéč, kako jo otroci ljubijo in radi imajo. To je na bolno srce vsake matere boljša tolažba kakor vsa druga zdravila.